

TORNAI JÓZSEF

A pegazus és az emberek

*A borról még nem habogtam,
pedig, rogyant legény,
bortól izmosodottan
csimpaszkodom most is
planéták peremén.*

*Leleplezném a lajhárt,
s az ájtatos, hazug
tantételeknek rabját,
éppúgy, mint a főséges,
mindentudó gurut.*

*Ha volna annyi nyelvem,
hogy próféta legyek,
bizony ma kíméletlen
kimondanám az Igét
a föld kintevőinek.*

*Mert volna mit csatázni
az ész fertőzőivel,
kik nem bánják, akármi,
akárki viszi az embert
agya poklába el.*

*De hát nem jobb nyeletnyi
bor, mint az örület
vasvillájával lesni,
hogy verik agyon szárnyas
lovaikat az emberek?*

Barbár rímek

*Olyan gyönyörűt hallottam
rádión, éj, kamasz voltam,
megrészegültem, óvatlan,*

*„Kapcsold ki ezt a zenét, vagy
vele együtt kibajítlak!”
Soha így meg nem aláztak,*

*nem vehettem észre mindjárt
apámat, ágyam előtt állt,
dübös szemet, láng-szempillát.*

*feküdtem csak megdermedten,
de a zene szólt fejemben,
zengett múltam, anyanyelvem,*

*brácsa, hegedű és cselló,
beszért Ázsiából-hangzó
tűzzel a Divertimento.**

* Ez volt az első Bartók-mű, melyet megismertem.

Denevérek

*Összeomlottak a nyomok,
a Nagy Völgybe vezetők.*

*Hívó is vagyok, s homály-törő,
senki más útját nem
járhatom az én lábamon.*

*Senki igéje nem emelhet
föl magam fölé. Lent maradok,
lent egészen a vízmosásban
a békákkal, csíborokkal,
kik fölrepülhetnek legalább.*

*Nincs glória művem körül,
hogy kitalálhassam: mitől félek.*

*Este még mindig ott ülök a
gyerekkori árokparton,
hajamba kapnak a denevérek.*